

RICHARD OSMAN

Ratkomme murhia

Suomentanut Antti Saarilahti

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos

We Solve Murders

Copyright © Six Seven Entertainment Ltd, 2024

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-48992-4

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2025

Janet Elizabeth Wrightille 1946–2023
Elämän kokoisella rakkaudella

On jätettävä mahdollisimman vähän johtolankoja. Se on ainoa sääntö.

Joskus on puhuttava ihmisille – se on väistämätöntä. Täytyy antaa käskyjä, järjestää toimituksia, tappaa ihmisiä, jne. jne. Eihän kukaan herran tähden tyhjiössä elä.

Täytyykö soittaa François Loubet’lle? Ja tilanne on ehdottoman kriittinen? Silloin saat puhelimen, jossa on äänenmuunnin. Mutta ellei tilanne olekaan niin vakava, kadut soittoasi hyvin pian.

Suurin osa viestinnästä tapahtuu kuitenkin sähköpostitse tai viestisovelluksilla. Huippurikolliset ovat siinä suhteessa hyvin samanlaisia kuin millenniaalit.

Kaikki viestiliikenne on tietenkin salattu, mutta entä jos viranomaiset murtavat koodin? Sitä sattuu. Monta oikein taitavaa rikollista istuu vankilassa tälläkin hetkellä, koska jollain nörtillä oli tietokone ja liikaa aikaa. Kaikki täytyy siis peittää mahdollisimman hyvin.

Oman IP-osoitteen voi peittää – se on hyvin helppoa. François Loubet’n sähköpostit tekevät maailmanympärimatkan lukuisien paikkakuntien kautta ennen kuin ne lähetetään vastaanottajalle. Edes tietokonenörtit eivät pysty selvittämään, mistä ne oikeasti lähetettiin.

Jokaisen ihmisen kielenkäyttö on silti kuin yksilöllinen allekirjoitus, joka muodostuu sanavalinnoista, rytmistä, persoonallisuudesta. Jos on lähettänyt sähköpostin tänään ja postikortin vuonna 2009, joku voisi ne molemmat luettuaan päätellä, että

lähettäjän on pakko olla yksi ja sama henkilö. Tiedettä se vain on. Tiede onkin usein kunnan rikollisen vihollinen.

Siksi ChatGPT on ollut kuin taivaan lahja.

Kun on kirjoittanut sähköpostin tai tekstiviestin tai oikeastaan mitä tahansa, sen voi vain antaa ChatGPT:lle, ja tekoäly poistaa persoonallisuuden välittömästi. Se tasoittaa luonteen, silittää rypyt, huuhtoo pois oikun kuin oikun, kunnes jäljellä ei ole mitään.

”ChatGPT, kirjoita tämä uudelleen ystävällisen englantilaisen herrasmiehen tyylillä.” Se on aina Loubet’n komento.

Se on kätevää, koska jos nämä sähköpostit olisi kirjoitettu François Loubet’n omalla kielellä, kaikki olisi paljon ilmeisempää. Liiankin ilmeistä.

Nyt ei kuitenkaan edes tuhannesta sähköpostista voisi löytää François Loubet’ta eikä päätellä, kuka hän on.

Silloin tietäisi toki, mitä François Loubet tekee, mutta asialle ei mahtaisi juuri mitään.

ENSIMMÄINEN OSA

**New Forestista
South Carolinaan**

1

Vihdoinkin se tapahtui.

Andrew Fairbanks oli aina tiennyt, että jonain päivänä hänestä tulisi kuuluisa. Se päivä – hiljainen ja aurinkoinen elokuun alun tiistai – oli lopultakin tullut.

Olihan hän saanut seuraajia Instagramissa kuntoiluvideoiltaan, mutta se kalpeni tämän rinnalla. Tämä oli mieletöntä.

Hänen kuvansa oli päätynyt lehtiin aina silloin tällöin siksi, että hänellä oli ollut on-off-suhde erään vähän tunnetun poplaulajan kanssa, mutta ei se koskaan ollut päässyt etusivulle niin kuin tänään.

Andrew Fairbanks oli viimeinkin saanut kauan kaipaamaansa mainetta. Hänen nimensä oli koko maailman huu-lilla. Se trendasi sosiaalisessa mediassa. Huvialuksella nappu selfie oli kaikkialla: paidaton ja ruskettunut Andrew, jonka silmät tuikkivat kilpaa taustalla keimailevan auringon kanssa. Hän oli kohottanut energiajuomapullonsa kuin maljan konsanaan.

Ja ai näitä kommentteja valokuvan alapuolella! Sydän-emojeja, tuliemojeja, himoa. Kaikkea sitä, mistä Andrew oli unelmoinut.

Oli kuitenkin myös sellaisia kommentteja, jotka olisivat ehkä hillinneet hänen intoaan. ”Kuoli liian nuorena”, ”mieletön kroppa, RIP”, ”tosi aavemaista nähdä tämä valokuva,

kun tietää, mitä myöhemmin tapahtui” – mutta kävijätilatot puhuivat puolestaan. Liikennettä oli vaikuttava määrä. Hänen valokuvansa kiersi *Love Islandin* tuotantotiimissä, jossa keskusteltiin siitä, kuinka täydellinen osallistuja hän olisi voinut olla, jos hän vain, no... niin.

Kyllä vain – lopultakin kaikki tietävät Andrew Fairbanksin. Tosin nykyään hänet tunnetaan paremmin nimityksellä ”Andrew Fairbanks, se traaginen Instagram-vaikuttaja”, joten onhan tässä huonojakin puolia. Itse asiassa hyvätkin puolet ovat jo himmenemässä. Nyt on keskiviikkoiltapäivä, ja Andrew’n nimen asema hakutulosten kärjessä alkaa jo horjua. Maailmassa tapahtuu muutakin. Baseball-tähti on ajanut lava-autonsa ex-vaimonsa uima-altaaseen. Kauneusvloggaaja on sanonut jotain sopimatonta Taylor Swiftistä. Keskustelu on vaihtamassa suuntaa kuin vuorovesi.

Andrew Fairbanks löydettiin kuolleena: häntä oli ammuttu päähän, ja ruumis oli sidottu köyteen ja heitetty huvialukselta pomppimaan Atlantin aalloilla. Jahdilla ei ollut ketään muuta eikä merkkiäkään siitä, että siellä oli joskus ollut joku muukin, lukuun ottamatta nahkalaukkuja, josta oli löytynyt melkein miljoona dollaria.

Sellainen oikeuttaa kuitenkin korkeintaan noin vuorokauden kuuluisuuteen. Ehkä tapauksesta tehdään jonnain päivänä podcast-jakso tai, mikä vielä parempaa, true crime -dokumenttiohjelma Netflixiin, mutta sitä odotellessa Andrew joutuu jättämään parrasvalot.

Pian Andrew Fairbanks on vain hahmo valokuvassa sinisen meren äärellä kädessään violetti energiajuomapullo, pelkkä eteläcarolinalaisen ruumishuoneen vainaja, josta sanottaisiin välillä: ”Muistatko hei sen tyyppin, joka kuoli sillä jahdilla niiden rahojen kanssa?”

Kuka hänet tappoi? Niin, kukapa tietää? Joku sen kylä teki, ja sosiaalisesta mediasta löytyy monia mielipiteitä. Miksi hänet tapettiin? Ei harmainta aavistusta – mutta joku sitä näköjään halusi. Mustasukkainen kumppani, kenties? Kuntoiluvideokilpailija Instagramissa? Selityksiä löytyy joka lähtöön. Siis *uskomatonta*, mitä tämä vloggaaja on sanonut Taylor Swiftistä.

No, tämä päivä on joka tapauksessa ollut melkoista kyytiä. Jos Andrew olisi vielä elossa, hän tarvitsisi täyspäiväisen managerin hankkimaan uusia brändisopimuksia – proteiinipatukoita, hampaanvalkaisuklinikoita, ehkä oman vodkankin.

Niin, yhden ainoan päivän ajan jokainen halusi osansa Andrew Fairbanksista. Osia ei toisaalta ollut montakaan jäljellä sen jälkeen, kun hait olivat ottaneet omansa.

Sellaista on showbisnes.

2

”Mistä et pidä itsessäsi?” kysyy Rosie D’Antonio. Hän istuu puhallettavalla valtaistuimella joutsenen muotoisessa uimaltaassa. ”Sitä minä aina ihmisiltä kysyn.”

Amy Wheeler istuu tikkusuorana puutarhatuolissa altaan reunalla. Aurinko paistaa silmiin ja ase on käden ulottuvilla. Hän pitää Etelä-Carolinasta, tai ainakin sen salatusta puolesta. On varhainen aamu ja yli kolmekymmentä astetta lämmintä, Atlantilta puhaltaa tuulenvire, eikä kukaan ainaakaan toistaiseksi yritä tappaa häntä. Hän ei ole ampunut ketään kohti vähään aikaan, mutta eihän kaikkea voi saada.

”Nenästäni kai”, Amy vastaa.

”Mitä vikaa nenässäsi on?” Rosie kysyy, siemaisee kierrätyskelvottomalla pillillä jotain vihreää ja sipaisee veden pintaa saaden sen väreilemään.

”En tiedä”, Amy sanoo. Hän on vaikuttunut siitä, että Rosie D’Antoniolla on täydellinen meikki uimaltaassa. Kuinka vanha Rosie on? Kuusikymmentä? Kahdeksankymmentä? Siinäpä arvoitus. Hänen tiedoissaan lukee iän kohdalla vain *Kieltäytyi kertomasta*. ”Minusta se vain näyttää vääränlaiselta. Siinä on jotain vialla.”

”Käy leikkauttamassa se”, Rosie sanoo. ”Isommaksi, pienemmäksi, ihan miten sinusta on hyvä. Elämä on niin lyhyt, ettei epämiellyttävästä nenästä kannata kärsiä. Nälän-

hätä on ongelma, nettiyhteyden puuttuminen on ongelma, mutta nenä ei ole. Mitä muuta?”

”Hiukset”, Amy sanoo. Hän on vaarassa rentoutua. Tunne on salakavalasti leviämässä. Amy vihaa rentoutumista, koska silloin on liikaa aikaa ajatella. Hän mieluummin *toimii*. ”Ne eivät koskaan suostu asettumaan niin kuin haluan.”

”No *sen* minä huomaan”, Rosie sanoo. ”Mutta se on helposti korjattavissa. Minä käytän yhtä hiusteknikkoa, joka lentää luokseni jostain. Olisiko ollut Chilestä. Viisi tuhatta dollaria, niin huolesi ovat ohi. Minä maksan.”

”Ja korvani ovat eri kokoiset”, Amy jatkaa.

Rosie kallistaa päätään, meloo lähemmäs Amya ja katsoo häntä hyvin tarkkaan. ”Minä en huomaa. Sinulla on upeat korvat. Ihan kuin Goldie Hawnilla.”

”Mittasin ne kerran koulussa viivoittimella”, Amy sanoo. ”Eroa on vain yksi millimetri, mutta minä huomaan sen aina. Sitä paitsi jalkani ovat liian lyhyet vartalooni nähden.”

Rosie nyökkää ja työntää itsensä takaisin altaan keskelle, minne aurinko porottaa ankarimmin. ”Mutta mennäänpä asiaan, Amy – mistä sinä *pidät* itsessäsi?”

”Olen englantilainen”, Amy vastaa. ”En pidä mistään itsessäni.”

”Hohhoijaa”, Rosie sanoo. ”Minäkin olin ennen englantilainen, mutta pääsin siitä yli. Valitse nyt jotain.”

”Olen kai uskollinen”, Amy sanoo.

”Se on hyvä piirre henkivartijalle”, Rosie kehuu.

”Ja lyhyiden jalkojeni ansiosta minun painopisteeni on matalalla”, Amy jatkaa. ”Siksi olen tosi hyvä tappelemaan.”

”No niin”, Rosie nyökkää. ”Uskollinen ja tosi hyvä tappelemaan.”

Rosie kohottaa kasvonsa aurinkoon.

”Jos joku tosiaan yrittää ampua minut tällä viikolla, pitääkö sinun syöksyä luodin eteen?”

”Se on tarkoitus”, Amy sanoo, ei kovin vakuuttavasti. ”Tosin sellaista tapahtuu lähinnä elokuvissa.”

Amyn kokemuksen mukaan luodin eteen on vaikea syöksyä. Luodit nimittäin lentävät varsin nopeasti.

”Niin, tai kirjoissa”, Rosie sanoo. ”Otatko jointin? Minä ainakin otan.”

”Parasta, että jätän väliin”, Amy vastaa. ”Maximum Impact tekee meille pakolliset verikokeet aina kolmen kuukauden välein. Yhtiön käytäntö. Jos huumetta löytyy pikku-riikkisenkin, saan potkut.”

Rosie murahtaa kuin sanoen ”no ei sitten”.

Amylla on ollut jännittävämpiäkin töitä kuin tämä, mutta sää on aurinkoinen ja hän pitää asiakkaasta. Rosie D’Antonio on maailman parhaiten myyvä romaanikirjailija, ”jos Lee Childia ei lasketa”. Espanjalaistyylinen kartano on hänen omalla yksityissaarellaan Etelä-Carolinan rannikon tuntumassa. Hänellä on siellä henkilökohtainen keittiömestari.

Kerran Amyn täytyi erinäisistä käytännön syistä asua useampi viikko käytöstä poistetussa öljyputkessa Syyriassa, joten tämä on askel ylöspäin. Keittiömestari tuo hänelle lautasellisen savulohiblinejä. Mies ei oikeasti ole keittiömestari vaan entinen Yhdysvaltain laivaston SEAL-erikoisjoukkojen sotilas nimeltä Kevin, mutta hän oppii nopeasti. Hänen burgundinpatansa eilisiltana oli suurmenestys. Rosien vakiuinen keittiömestari on kahden viikon vapaalla. Saarella ei ole muita kuin Amy, Rosie ja Kevin, eikä tilanne tule vähään aikaan muuttumaan.

”Kukaan ei saa tappaa minua”, Rosie sanoo. Hän on melonut altaan reunalle ja käärii nyt tupakkaa. ”Paitsi minä itse.”

”Enkä minä anna sinun tehdä sitä”, Amy toteaa.

”Mutta joku voi yrittää ampua minut”, sanoo Rosie. ”Kun eihän sitä tätä nykyä koskaan tiedä, maailma nyt on tällainen ja niin edelleen. Joten jos joku tosiaan yrittää sitä, et sitten hyppää luodin eteen, onko selvä? Et minun vuokse- ni. Annetaan niiden tappaa vanha nainen.”

Maximum Impact Solutions, Amyn työnantaja, on maailman suurin henkilösuojausyritys, tai kenties toiseksi suurin sen jälkeen, kun Henk van Veen lähti ja vei puolet asiakkaista mukanaan. Jos joutuu varkauden uhriksi tai saa tappouhkauksia tai jos omassa yksityisarmeijassa esiintyy tyytymättömyyttä, kannattaa ottaa yhteyttä Maximum Impact Solutionsiin. Heillä on monia iskulauseita, mutta ”Annetaan niiden tappaa vanha nainen” ei kuulu joukkoon.

”Minä en anna kenenkään tappaa sinua”, Amy sanoo.

Amy muistaa nähneensä Rosien, kun hän lapsena katse- li yhteistä televisiota. Mitkä olkatoppaukset, mikä asenne. Kun Amy oli nukkunut joka yön sängyn alla palloksi kä- pertyneenä ja unelmoinut paremmasta elämästä, hänelle oli merkinnyt paljon nähdä, kuinka vahva nainen voi olla. Ei Rosie hänen vahtivuorollaan kuole.

”Mikä murre tuo on?” Rosie kysyy ja vetäisee jointis- taan ensimmäiset sauhut. ”Kuulostaa söpöltä. Onko se Manchesterin murretta?”

”Watfordin”, Amy vastaa.

”Äh. Olen ollut ulkomailla liian kauan. Kerro Watfordista”, Rosie pyytää.

”Se on kaupunki. Englannissa.”

”Sen minä tiedän, Amy. Onko se nätti paikka?”

”Nätti ei välttämättä ole ensimmäinen mieleen tuleva sana”, Amy sanoo. Hän odottaa pääsevänsä soittamaan myö-

hemmin appiukolleen Stevelle. On perjantai, joten Steven pitäisi olla maisemissa. Hän takuulla ilahtuu kuullessaan Rosiesta. Vahvat naiset olivat kyllä hänen juttunsa ennen vanhaan. Ehkä ne ovat sitä taas jonain päivänä.

Vahvat naiset saavat Aryn ajattelemaan Bella Sanchezia. Ja Bella Sanchez saa hänet ajattelemaan Mark Goochia. Ja Mark Gooch saa hänet ajattelemaan...

Ja siinähan se ongelma onkin! Kun hän rentoutuu, hän *ajattelee*. Eivät nuo jutut hänelle kuulu. Pitäisi lakata ajattelemasta – ei siitä koskaan mitään tule. Hän osaa lyödä, ajaa kovaa ja purkaa pommeja, mutta ei hänen herran tähden pitäisi *ajatella*. Ei elämä ole koulua.

”Englanti on sekaisin”, Rosie sanoo. ”Kahdeksankymmentäluvulla minua rakastettiin, yhdeksänkymmentäluvulla vihattiin, kaksituhattaluvulla minut unohdettiin, kaksituhattakymmenenluvulla muistettiin ja nyt minua taas rakastetaan. Enkä koko sinä aikana ole muuttunut päätän vertaa. Onkos Henkivartija-Amy lukenut yhtään minun kirjaani?”

”En”, Amy valehtelee. Kaikki ovat lukeneet ainakin yhden Rosie D’Antonion kirjan. Amy on lukenut niitä teini-iästä saakka. Hän sai yhden sosiaalityöntekijältä, joka vei sormen huulilleen varoittaen Amya, että tämä kielletty tavara oli heidän pikku salaisuutensa. Ja mikä salaisuus se olikaan. Kuolemaa, glamouria, hepeneitä, verta. Olkatoppauksia ja myrkkyyjä. Asiakkaan fanittaminen ei kuitenkaan olisi ammattimaista. Kuuluisuus ei suojaa luodilta. Se muuten todella on yksi Maximum Impact Solutionsin iskulauseista.

Eilen, kun Amy oli lentokoneessa matkalla tänne, hän luki uudestaan romaania *Kuolema painaa liipaisinta*. Siitä on

tehty elokuvakin, jota tähdittää Angelina Jolie, mutta kirja on parempi. Paljon aseita, paljon seksiä miljonäärien kanssa. Juttuja, joihin Amy pystyy samastumaan.

”Oletko naimisissa?” Rosie kysyy. ”Onko lapsia?”

”Naimisissa, ei lapsia”, Amy vastaa.

”Onko miehesi hyvä tyyppi?”

”Joo, on”, Amy sanoo ajatellen Adamia. ”Ainakin yhtä hyvä kuin minäkin. Pidän hänestä.”

Rosie nyökkää. ”Hyvin vastattu. Onko hän huolissaan sinusta?”

”Hän ei tykkää, kun minua ammutaan”, Amy sanoo. ”Ja kerran Marokossa hän itki, kun minun kimppuuni käytiin miekalla.”

”Itkitkö sinä?”

”Itkin viimeksi kaksitoistavuotiaana”, Amy sanoo. ”Olen oppinut siitä pois.”

”Kuulostaa terveelliseltä”, Rosie sanoo. ”Saanko panna sinut kirjaan? Pituus sataseitsemänkymmentä, blondi, siniset silmät, tappaa pahiksia, ei itke koskaan.”

”Ei”, Amy vastaa. ”En pidä julkisuudesta.”

”Lupaan, etten mainitse korviasi.”

Amy ja hänen appensa yrittävät jutella päivittäin. He eivät ole koskaan varsinaisesti keskustelleet asiasta – siitä on vain tullut tärkeä tapa molemmille. Tai no, tapa on tärkeä Amylle, ja hän toivoo sen olevan tärkeä myös Stevelle. Toisinaan heiltä jää päivä väliin, esimerkiksi silloin kun Amyn täytyi olla iskuryhmän takia kaksitoista tuntia täysin hiljaa siinä öljyputkessa. Silloin täytyi tyytyä tekstiviesteihin. Steve ymmärtää kyllä. Työ on mitä on.

”Saatko päättää, miten pukeudut?” Rosie kysyy. ”Vai onko tuo virkapuku?”

Amy vilkaisee maastohousujaan ja Under Armour -t-paitaansa.

”Minä päätän.”

Rosie kohottaa toista kulmakarvaansa. ”No, kukaan ei ole täydellinen.”

Amy ei mielellään pidä liian pitkää taukoa puhelujen välissä, koska Steven syömisistä ei koskaan tiedä, jos appi on yksin. Amyn mielestä on epäloogista syödä huonosti.

Hänen pitäisi varmaankin soittaa myös miehelleen, mutta Adamista hän on vähemmän huolissaan. Sitä paitsi mistä he edes juttelisivat?

”Kun tulit tänne, laukkusi päällä oli *Kuolema painaa liipaisinta*”, Rosie huomauttaa. ”Sitä oli näköjään luettu noin puoliväliin.”

Amy nyökkää. Nyt kävi käry.

”Sinä siis olet lukenut yhden kirjoistani? Vaikka sanoit, ettet ole?”

”Asiakastutkimusta.”

”Paskanmarjat”, Rosie sanoo. ”Pidätkö siitä?”

”Ei ollut muutakaan lukemista.”

”Totta kai pidät, näen sen sinusta. Luitko sen kohdan, missä hän ampuu sen tyyppin lentokoneessa?”

”Se on hyvä kohta”, Amy sanoo.

”Joo, niin on”, Rosie nyökkää. ”Yksi lentäjä, jota tapailin, antoi minun ampua aseella lentokoneessaan tutkimusmielessä. Oletko koskaan tehnyt niin?”

”Ai olenko ampunut aseella lentokoneessa? En”, Amy valehtelee.

”Ei silloin oikeasti tapahdu mitään”, Rosie sanoo. ”Yhden sohvan vasikannahkainen päällinen täytyi vaihtaa, mutta siinä kaikki.”

”Jos luoti olisi läpäissyt koneen rungon, matkustamosta olisi voinut hävitä paine ja te kaikki olisitte voineet kuolla”, Amy toteaa. Amy hyppäsi kerran koneesta laskuvarjolla juuri sellaisen tapauksen jälkeen. Seuraavat viisi päivää kuuluivat Burkina Fasossa kapinallisjoukkoja vältellen. Se oli itse asiassa aika hauskaa. Amy on havainnut, että adrenaliini on hyväksi sielulle ja erittäin hyväksi iholle. Joskus hän katsoo ihonhoitovinkkejä Instagramissa, mutta mikään niistä ei hoida ihoa yhtä hyvin kuin se, että joutuu tulilinjalta ja hyp-pää sitten lentokoneesta. Ehkä hänen pitäisi kuvata omat vi-deonsa? Hän huomaa sortuneensa taas ajattelemaan ja lop-pettaa sen heti.

”No, hyvä ettei niin käynyt”, Rosie sanoo ja kumooa loput lasinsa sisällöstä, mitä mömmöä se sitten onkin. ”Amy, mi-nun tekisi mieli vähän matkustella. Eikö voitaisi lähteä man-tereelle jonnekin? Käydä drinkkeillä? Pitää vähän hauskaa?”

Rosien vaikeudet alkoivat, kun hän sisällytti uusimpaan romaaniinsa *Ruumiita ja rubiineja* hahmon, joka perustui hyvin selvästi venäläiseen kemikaalioligarkkiin nimeltä Vasi-li Karpin. Vasili osoittautui ilmeisen huumorintajuttomaksi, toisin kuin kemikaalimiljardöörit yleensä: Rosie sai luodin postissa, ja hänet yritettiin siepata signeeraustapahtumassa Nashvillessa. Sen jälkeen hän soitti ammattilaisille, ja niin hänet suljettiin kotiarestiin toistaiseksi.

Keskusteluyhteys on kuitenkin auki. Jeff Nolan, Amyn pomo, on ottanut yhteyttä Vasilin kollegoihin Lontoossa. Neuvottelut ovat käynnissä. Vasili suostutellaan luopumaan tästä nimenomaisesta ajohdista pikapuoliin. Maximum Im-pact Solutionsilla on asiakkaita, jotka voisivat tehdä hänelle pari palvelusta. Sopuratkaisu löydetään, Vasili lepytetään ja Rosie saa taas toimia vapaasti. Ja ellei saa, Amy on valmiina.

Sitä odotellessaan Amy ja Rosie ovat jumissa tällä idyllisellä saarella pikakoulutuksen saaneen keittiömestarin kanssa. Amy voisi hyvinkin viettää täällä muutaman päivän – rehellisyyden nimissä hän tarvitseekin lepoa –, mutta pian on pakko palata tien päälle. Kukaan ei saa tappaa Rosie D’Antoniota, joten käytännössä Amy on vain hyvin kallis lapsenvahti. Ja eihän sellainen ole hauskaa heistä kummallekaan.

”Toistaiseksi emme lähde minnekään”, Amy sanoo. ”Sinut voitaisiin murhata.”

Rosie pyörittelee silmiään ja sytyttää toisen jointin. ”Voi kuule, mielummin minä tulen murhatuksi kuin tylsistyn.”

Amy Wheeler, joka vietti suuren osan lapsuudestaan yrittäen olla mahdollisimman pieni ja hiljainen, on siitä asiasta aika lailla samaa mieltä.

3

”Kissa, kellanpunainen, ei ihmisystävällinen. Koppava pikku veijari. Sijainti: Mason’s Lane. Lähestymisyritys epäonnistunut. 3.58 aamuyöllä.”

Steve työntää sanelukoneen takaisin taskuunsa. Hän kuulee, kun kellanpunainen kissa yrittää kömpelösti kavuta takapihan aidan yli. Yleensä hän ei näe tuntemattomia kissoja kävelyillään. Tuskinpa se mitään merkitsi, mutta eihän juuri mikään koskaan merkitse mitään. Ja silti lopulta käy ilmi, että jotkin asiat merkitsevät jotain. Kerran Steve sai napattua aseistautuneen ryöstäjän siksi, että masuuniin oli jäänyt Twix-patukan käärepaperi. Asioiden merkitys ei useinkaan avaudu välittömästi, eikä niiden merkitseminen muistiin maksa pennin pyörylää.

Steve kääntyy vasemmalle pääkadun korkeimmalle kohdalle ja näkee kuu-ukon himmeässä valossa, kuinka katu keriytyy auki harmaana nauhana.

Jos vierailee Axleyssa – ja se kannattaa, koska paikkaan on helppo ihastua –, sitä voisi ensinäkemältä pitää täydellisenä englantilaiskylänä. Pääkatu viettää loivasti mäen juurelle, missä se kääntyy myötäilemään kylälammen rantaa. Pubeja on kaksi, The Brass Monkey ja The Flagon, jotka ovat turistien mielestä samanlaisia mutta paikallisten silmissä täynnä

hienovaraisia, tärkeitä eroja. Kuten se, että toinen liputtaa Ison-Britannian, toinen Ukrainan lippua.

Kylässä on myös teurastamo ja leipomo. Kynntiläntekijää ei ole, mutta pienestä lahjakaupasta voi ostaa kirjanmerkkien ohella tuoksukynntilöitä. On raidallisia markiiseja, polkupyöriä nojaamassa puotien julkisivuihin, liitutauluja joissa mainostetaan teetä ja skonsseja tai tarot-tulkintaa tai koiranherkkuja. Mäen laella on kirkko ja juurella pieni vedonvälitystoimisto, jokaiselle jotakin. Stevellä oli tapana käydä kummassakin, mutta nykyään hän ei käy kummassakaan.

Kaikkialla ympärillä on New Forest. Metsä on koko paikan keskeisin juttu. Kylälle oli yksinkertaisesti tarjolla pieni aukea, ja siihen se perustettiin. On kävelyreittejä ja vaelluspolkuja, villieläinten viserrystä ja pörinää, turistien reppuja ja sadetakkeja. Joskus yksittäinen newforestinponi harhautuu päätielle ja saa silloin osakseen asiaankuuluvaa kunnioitusta. Metsä kuului niille kauan ennen kuin se kuului ihmiselle, ja niille se kuuluu vielä paljon myöhemminkin. Axley on käpertynyt puiden suojaan kuin pieni siili.

Kun Steve muutti tänne – taisi olla kaksitoista vuotta sitten, jotain sen suuntaista, Debbie kyllä muistaisi; saattaa siitä olla viisitoistakin vuotta, niin se aika vain rientää –, hän ei kuitenkaan mennyt lankaan. Salkoruusut ja vuokaleivokset ja hilpeästi toivotetut hyvät huomenet eivät häntä hämänneet. Steve näki salaisuuksia jokaisen pastellinvärisen oven takana, ruumiita joka syrjäkujalla, ja aina kun kirkonmäeltä soitettiin tasatunti, Steve kuuli kuoleman kellot.

Tuuli on puhaltanut sipsipakkauksen pensasaitaan. Steve hakee sen ja vie roska-astiaan. Monster Munch -sipsejä. Monster Muncheja ei myydä lähikaupassa, joten pussi on peräisin turistilta.

Ei, Steve ei antanut Axleyn hämätä itseään. Kaksikymmentäviisi vuotta poliisivoimissa oli koulunut hänet uskommaan aina pahinta kaikista ja kaikesta. Kun odottaa aina pahinta, on aina valmis. Koskaan ei pidä antaa kenenkään tai minkään päästä yllättämään.

Se onkin ironista, kun muistelee, mitä pian tapahtui.

Steve pysähtyy kiinteistönvälitystoimiston ikkunan eteen ja tihrustaa sisään. Jos hän aikoi muuttaa kylään tänä päivänä, hänellä ei olisi siihen varaa. Nykyään kenelläkään ei ole varaa omaan taloon, ellei sitä ole ostanut viisitoista vuotta sitten.

Steve oli väärässä Axleyn suhteen – hän myöntää sen auliisti. Täällä ei olekaan murhaajia piileksimässä ovien takana eikä silvottuja ruumiita verisillä kujilla. Niinpä Steve on alkanut rentoutua.

Lapsena Steve ei koskaan rentoutunut, isä piti siitä huolen. Entä koulu? Siellä Steve oli liian fiksu sopiakseen joukkoon, muttei tarpeeksi fiksu päästäkseen pois. Kun hän sitten kahdeksantoistavuotiaana liittyi Suur-Lontoon poliisivoimiin, hän näki päivittäin Lontoon pahimmat puolet. Joskus se tarkoitti myös omia kollegoita. Jokainen päivä oli taistelu.

Steve ottaa sanelukoneensa taas esiin. ”Vaaleansininen Volkswagen Passat, rekisterinumero PN17 DFQ, The Brass Monkeyn parkkipaikalla.” Steve kävelee auton ympäri. ”Iki-vanha veromerkki.” Jalkatilassa on leipomoketju Greggsin käärepaperi. Missä on lähin Greggs? Southamptonissako? Vai M27-moottoritien huoltoasemilla?

Steve jatkaa kävelyään. Hän aikoo jatkaa lammelle saakka, istuskella siellä hetken ja palata sitten mäkeä ylös. Totta kai – niin hän tekee joka yö.

Axley on muuttanut Steven. Ei kertaheitolla, mutta hymy hymyltä, palvelus palvelukselta ja skonssi skonssilta tämä

paikka ja sen ihmiset ovat murtaneet hänen vuosien varrella pystyttämänsä muurin. Debbie sanoi hänelle, että niin tapahtuisi, mutta Steve ei uskonut. Debbie on syntynyt täällä, ja kun Steve viimein lähti poliisista, Debbie taivutteli hänet muuttamaan tänne. Debbie tiesi.

Steve pelkäsi, että täältä ei löytyisi jännitystä, ei adrenaliinia, mutta Debbie rauhoitteli häntä. ”Jos tylsistyt, Southampton on vain kolmenkymmenen kilometrin päässä, ja siellä riittää murhia.”

Steve ei kuitenkaan jäänyt kaipaamaan jännitystä tai adrenaliinia.

Hänestä oli mukava jäädä kotiin, laittaa ruokaa Debbieille, kuunnella linnunlaulua. Ja hän löysi riittävän tasokkaan pubivisajoukkueen. Se on hyvä, mutta kehittämisen varaa löytyy vielä.

Kulkukissa, melkoinen rettelöitsijä, tuli vierailemaan heidän luonaan ja kieltäytyi poistumasta. Kun Steve ja kissa olivat sähisseet ja uhitelleet toisilleen viikon tai pari, kumpikin antoi periksi. Nykyään on tavallista nähdä Steve lukemassa sanomalehteä vanhassa nojatuolissa sylissään Trouble, joka kehää unissaan. Kaksi vanhaa veijaria, turvallisesti yhdessä.

Debbie suostutteli Steven perustamaan etsivätoimiston. Steve oli ihan tyytyväinen ilman työtä – Debbieen maalauksista tuli tarpeeksi rahaa –, mutta vaimo oli oikeassa. Steve luultavasti tarvitsi jotain tekemistä, jotain mikä olisi hyödyksi kyläyhteisölle. Hän keksi itse toimiston nimen, ”Steven etsivätoimisto”. Hän muistaa sunnuntain, jona hänen poikansa Adam tuli lounaalle vaimonsa Amyn kanssa. Amy on henkivartija, joka suojelee miljardöörejä ja oligarkkeja, aina jossain maailman toisella puolella. Adam tekee jotain rahaan liittyvää. Steve juttelee enemmän Amyn kuin Adamin kans-

sa. Amy on se, joka soittaa hänelle. Nimenomaan Amy varmistaa, että poika ja miniä käyvät kylässä, kun Amylla on töitä Englannissa.

Amyn mielestä yrityksen nimeksi olisi pitänyt antaa ”Maverick Steel International Investigations”. Brändäys on Amyn mukaan hyvin tärkeää yksityisetsiväalalla, mutta Steve tokaisi, että hänen nimensä on Steve ja hän on etsivä, ja ellei se ole brändi, niin mikä sitten on?

Amy työskentelee nyt sen kirjailijan, Rosie D’Antonion, henkivartijana jossain päin Amerikkaa. Steve aikoo ottaa rauhallisesti, kun hän seuraavan kerran soittaa Amylle, mutta oikeasti hän haluaa kuulla kaikki juorut. Juoruja riittää, kun Amy suojelee julkkiksia. Kerran Amy suojelei erään poikabändin laulajaa, ja tämä otti heroiinia ratsastaessaan elefantilla.

”Googlaa aikaero Amerikkaan”, Steve sanoo sanelukoneelle.

Etsivätoimisto pitää hänet mukavan kiireisenä ja riittävän maksukykyisenä. Hänellä on muutamia yhteyshenkilöitä vakuutusyhtiöissä. Jos olet koskaan vaatinut vuoden palkkaa selkävaivojen vuoksi New Forestin alueella, Steve on todennäköisesti istunut jossain vaiheessa talosi ulkopuolella ja kenties seurannut sinua salille. Steveä ilahduttaa havaita, että ihmiset lähes aina puhuvat totta tällaisista asioista. Hän kylä tutkii syrjähyppyjäkin, jos asiakas sitä oikein kovasti tahtoo. Hänen ainoa sääntönsä on, että hän ei suostu matkustamaan. Hän ei halua mennä liian kauas Axleysta. Hän ajaa kyllä tarvittaessa Brockenhurstiin, siellähän on pari kivaa pubia. Ääritapauksessa Steve suuntaa Ringwoodiin tai Lyningtoniin asti, mutta jos häntä pyytää Southamptoniin tai Portsmouthiin, hän kieltäytyy kohteliaasti.